

1

‘Een of ander oud mens schold me net uit voor k,utwrijf.’

Ik kijk op van het tijdschrift dat ik zit door te bladeren. Isabel Alonso, mijn beste vriendin en mede-caissière bij de Sur-N-Sav, leunt achterover tegen haar kassa en laat haar kauwgom klappen. Haar zwarte haar zit in een rommelige vlecht die donker afsteekt tegen het groen van haar winkelschort.

‘Nu net?’ vraag ik. De winkel is min of meer uitgestorven, wat steeds vaker zo is sinds er aan de andere kant van het dorp een enorme Walmart is geopend. Isabel en ik zijn dan ook de enige caissières vandaag. Ik heb al meer dan een uur geen klant gezien, vandaar het tijdschrift. Toch kan ik er niet over uit dat ik zo verdiept was in mijn leesvoer dat ik iets écht opwindends – zij het supergrofs – heb gemist.

Isabel rolt met haar ogen. ‘Het is mijn schuld dat de prijs van de zure room omhoog is gegaan.’

‘Daar zit wel iets in,’ zeg ik, en ik knik ernstig. ‘Je komt tenslotte uit een schatrijke zuivelfamilie.’

Isabel draait zich weer om naar haar kassa en drukt een stel willekeurige toetsen in. ‘We moeten een nieuw baantje zoeken, Dais. Dit is vernederend.’

Ik ben het daar op zich mee eens, maar als je in een klein plaatsje in het noorden van Florida woont, zijn je mogelijkheden vrij beperkt. Afgelopen najaar probeerde ik een baantje te krijgen bij de bibliotheek, maar dat mislukte – ze hadden er geen geld voor – en na een zomer

vrijwilligerswerk bij de Vakantie Bijbelschool was ik genezen van mijn verlangen om met kleine kinderen te werken, waardoor oppassen en een parttime baan bij de plaatselijke kinderopvang afvielen. Er zat dus niets anders op dan al mijn tijd bij de Sur-N-Sav door te brengen.

Hoewel, nu ik op mijn telefoon kijk, die rechtop tegen de kassa staat, zie ik dat mijn tijd erop zit.

‘Ah, drie uur, het mooiste moment van de dag,’ zeg ik vrolijk en Isabel kreunt.

‘Niet eerlijk!’

‘Hé, ik zit hier al vanaf zeven uur,’ help ik haar herinneren. ‘Als je vroeg weg wilt...’

‘Moet je vroeg beginnen,’ maakt ze mijn zin af, en ze zwaait met haar hand. ‘Oké, mevrouw Miller, begrepen.’

Mevrouw Miller is de manager van de Sur-N-Sav, en Isabel en ik zijn het afgelopen jaar erg gewend geraakt aan haar preken.

Isabel zakt zuchtend onderuit en steunt haar kin op haar hand. Haar nagels zijn in drie verschillende kleuren groen gelakt en een eenvoudig kralenarmbandje glijdt langs haar slanke pols naar beneden. ‘Nog vier weken,’ zegt ze, en ik herhaal ons favoriete mantra.

‘Nog vier weken.’

Eind juni nemen Isabel en ik zonder een greintje spijt afscheid van ons leven bij de Sur-N-Sav en vertrekken we naar Key West voor Key Con, waarna we nog een week in de stad blijven rondhangen. Isabels broer woont daar met zijn vrouw en Isabels ongelofelijk schattige babyneefje, dus we hebben een gratis (en door onze ouders goedgekeurd) logeeradres. Als ik zeg dat mijn hele leven om dit reisje draait, is dat nog heel zwak uitgedrukt. Niet alleen gaan we ons onderdompelen in alles wat met sciencefiction en fantasy te maken heeft, we gaan ook allemaal leuke Key West-dingen doen. Snorkelen, het huis van Ernest Hemingway bezoeken, net zo veel *key lime pie* eten als we op kunnen... Ja, mijn hele zomer draait om dit reisje, en Isa en ik zijn al bezig met plannen sinds de con bijna een jaar geleden werd aangekondigd. Onze favoriete schrijfster Ash Bentley komt praten over haar Finnigan Sparks-serie, en er zijn minstens twintig verschillende panels waar

Isabel en ik naartoe willen, met alles van opera's over vrouwen in de ruimte tot *cosplay design*. Het is een walhalla voor geeks en we zijn er helemaal klaar voor.

'Je moet dit weekend naar me toe komen, dan kunnen we plannen maken voor onze outfits,' zegt Isabel. Ze gaat rechtop zitten en drukt nog eens wat toetsen op de kassa in terwijl Whitney Houston via het luidsprekersysteem jammert over haar grootste liefde aller tijden. 'Ik ben er nog steeds niet uit of ik Miranda uit *Finnigan and the Falcon* of Jezza uit *Finnigan's Moon* ga cosplayen.'

'Ben is waarschijnlijk voor Jezza,' zeg ik. Ben is Isa's vriendje. Al zo'n elf miljoen jaar. Oké, sinds de tweede. 'Veel minder kleren.'

Isa fronst nadenkend. 'Is waar, maar Ben is er niet eens bij, en ik weet niet of ik zin heb om voor heel Key West zo'n beetje in mijn blote kont te staan.'

'Zit wat in,' geef ik toe. 'En als Miranda mag je een paarse pruik op.'

Ze priemt met haar vinger. 'Precies! Het wordt dus Miranda. Als wie ga jij?'

Ik begin glimlachend mijn kassa af te sluiten. 'Cosplay is jouw ding,' zeg ik. 'Ik ga gewoon als mezelf. Saai meisje in t-shirt en spijkerbroek.'

'Je bent in elk opzicht een teleurstelling voor me,' antwoordt Isa en ik schud mijn hoofd.

De deuren glijden open en er komt weer een oudere dame de winkel binnenschuifelen terwijl ik mijn la uit de kassa trek om hem naar het kantoortje van mevrouw Miller te brengen. Bij de meeste supermarkten tellen de medewerkers het geld zelf, maar na jaren met tieners te hebben gewerkt, is mevrouw Millers vertrouwen tot het nulpunt gedaald en ik ben eerlijk gezegd blij dat ik dat rotklusje aan iemand anders kan overlaten.

Na afloop loop ik de winkel door, maar als ik langs de tijdschriftenrekken in de buurt van de kassa's loop, zie ik dat er een heel stel is omgedraaid, zodat niet de covers maar de advertenties op de achterkant zichtbaar zijn.

Hier moet Isabel achter zitten. Ik loop naar het rek en draai het eerste omgekeerde tijdschrift om. In een flits zie ik blonde haren en ha-

gelwitte tanden en dan valt mijn blik op het opschrift, in vetgedrukte, felgele letters: TIEN DINGEN DIE JE NOG NIET WIST OVER ELLIE WINTERS!

Ik vraag me af of een van die tien dingen mij zou verbazen. Maar ik betwijfel het.

Mijn zus heeft een vrij schandaalloos leven geleid, bijna alsof ze wist dat ze ooit op de cover van tijdschriften zou belanden. Ik kom haast in de verleiding om erdoorheen te bladeren, maar dan besluit ik (a) dat dat raar zou zijn en (b) dat Isabel natuurlijk niet voor niets de moeite heeft genomen om de tijdschriften voor me te verstoppen.

‘Het was niks ergs, dit keer,’ roept ze nu. ‘Ik vond het alleen niet nodig dat je het zou zien!’

Ik steek mijn duim naar haar op en loop door naar de deur aan de andere kant van de winkel.

Mijn spullen staan in het pauzehok, een trieste ruimte met oranje muren, groene plastic stoeltjes en een bekraste nephouten tafel. Iemand heeft ooit BECKY HOUDT VAN JOSH in het tafelblad gekrast en elke keer dat ik daar in mijn pauze zat te lezen of te studeren vroeg ik me af wat er van Becky en Josh was geworden. Waren ze nog steeds verliefd? Had Becky zich hier net zo waanzinnig verveeld als ik?

Hoewel, Becky was tenminste nooit geconfronteerd met foto’s van haar zus op de roddelbladen.

En ze had er zelf ook nooit in gestaan.

Blegh.

Het hele schoolbal-debacle is nog steeds een wirwar van woede en verdriet, een stekelige bal die vastzit in mijn borst, en als ik eraan denk is het net of ik tegen een zere kies duw. Je vergeet hoeveel pijn het doet, tot je er je aandacht op vestigt, en dan kun je opeens aan niets anders meer denken.

Wat betekent dat ik niet het risico kan nemen om er nu aan te denken, anders begin ik misschien te huilen in het pauzehok van de Sur-N-Sav, en er is geen treuriger scenario denkbaar dan dat. Zo ongeveer in de categorie film-waar-in-een-hond-doodgaat, dus nee, gaan we niet doen.

In plaats daarvan hijs ik mijn aftandse patchworktas op mijn schouder en loop ik de deur uit.

Het verblindende licht en de hitte van de late meimiddag zijn intens als ik de parkeerplaats op loop. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en grijp in mijn tas naar mijn zonnebril terwijl mijn hoofd al bezig is met wat ik de rest van de middag ga doen. Het zal erop neerkomen dat ik zo dicht mogelijk bij de ventilator van de airco in mijn kamer kruip en de nieuwe mangastrip ga lezen die ik gisteren bij de boekwinkel heb gehaald.

‘Dais.’

En daar is die zere kies.

Lekker dan.

Michael leunt tegen een van de geel geschilderde betonnen pilaren bij de ingang van de winkel, zijn ene enkel voor de andere gekruist en zijn donkere haar in zijn ogen. Waarschijnlijk heeft hij die houding geoefend. Michael Dorset is kampioen leunen, een van de beste leuners die er zijn, eigenlijk. Bij de Olympische Spelen voor Leuke Jongens zou hij altijd goud winnen voor Sexy Leunen.

Gelukkig voor mij ben ik nu immuun voor Sexy Leunen (trademark aangevraagd).

Ik zet mijn zonnebril op mijn neus en steek afwerend mijn hand omhoog naar mijn ex-vriendje. ‘Nope.’

Er verschijnt een afkeurende frons op Michaels gezicht. Hij heeft van die superzachte trekken, met ronde wangen en mooie bruine ogen, en ik zweer je dat hij zijn haar heeft getraind om precies op de juiste manier over zijn voorhoofd te vallen. Een maand geleden was ik bij het zien van dat gezicht weggesmolten tot een hulpeloos Daisy-plasje en had ik mijn hand uitgestoken om zijn haar van zijn voorhoofd weg te strijken. Ik was sinds de derde smoorverliefd op Michael Dorset. Hij ging altijd om met veel populairdere types dan ik (dat ik met mijn bril en mijn *Adventure Time*-T-shirts niet meer indruk maakte is schokkend, ik weet het), maar vorig jaar was hij van mij – eindelijk.

‘Ik heb het verkloot,’ zegt hij nu, terwijl hij zijn handen in zijn zakken duwt. Hij heeft de strakste skinny jeans aller tijden aan, jeggings,

om precies te zijn, en hij heeft een van mijn haarelastiekjes om zijn pols. Het groene.

Ik weersta de kleuterschoolneiging om het ervan af te rukken en verplaats mijn tas naar mijn andere schouder. ‘Dat is nog heel zacht uitgedrukt.’

Het is heet op de parkeerplaats en ik besef opeens dat ik het groene Sur-N-Sav-schort nog aanheb dat ik over mijn kleren draag. Michael is helemaal in het zwart, zoals gewoonlijk, maar hij lijkt niet te zweten, waarschijnlijk omdat hij iets van 0,06 procent lichaamsvet heeft. Dit is de laatste plek waar ik deze discussie wil hebben, dus ik schuif langs hem heen en loop naar mijn auto.

‘Kom op nou,’ zegt hij vleierend, terwijl hij achter me aan loopt. ‘We moeten er in ieder geval over prátén.’

Het asfalt knarst onder mijn gymschoenen en ik loop door. Hoewel we niet eens zo dicht bij een strand zijn, duikt er hier op magische wijze overal zand op, dat zich ophoopt in scheuren en gaten in het wegdek.

‘We hebben erover gepraat,’ zeg ik. ‘Er viel gewoon niet veel te zeggen. Je hebt geprobeerd onze foto’s van het schoolbal te verkopen.’

Het grappige als je een beroemde zus hebt is dat je zelf op de een of andere manier ook een beetje beroemd wordt.

Maar het lijkt alsof je alleen de irritante stukjes van de roem krijgt, bijvoorbeeld dat je vriendje privédingen aan een roddelblad verkoopt.

Of dat probeert.

De koninklijke familie beschikt blijkbaar over mensen die dat soort dingen in de gaten houden en die wisten alles in de kiem te smoren, maar dat maakte het hele zaakje eerlijk gezegd alleen maar idioter.

‘Schatje,’ begint hij, maar ik wuif hem weg. Ik was gek op die stomme foto’s. Ik vond dat we er schattig op uitzagen. Maar als ik er nu naar kijk, is het alleen maar wéér iets wat raar is geworden vanwege Ellie.

Ik denk dat ik daar nog het pissigst om ben.

‘Ik deed het voor óns,’ vervolgt Michael, en als ik dat hoor blijf ik staan en draai ik me met een ruk naar hem om.

‘Je deed het om een “supergave” gitaar te kopen,’ zeg ik vlak. ‘Zo een waar je het altijd al over had.’

Michael kijkt nu echt een beetje schaapachtig. Hij duwt zijn handen dieper in zijn zakken, trekt zijn schouders op en schommelt naar achteren op zijn hakken. ‘Maar muziek was ons ding,’ zegt hij, en ik rol met mijn ogen.

‘Je vond de bands die ik leuk vond niks aan, je liet me in de auto nooit mijn muziek opzetten, je...’

Michael grabbelt in zijn kontzak, onderbreekt me – nog zo’n gewoonte van hem waar ik niet weg van was – en zegt: ‘Nee, maar luister.’ Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en begint te scrollen. Ik wil me net omdraaien om naar mijn auto te lopen als er plotseling een kreet opklinkt uit de Sur-N-Sav.

‘GEEN JONGENS!’ galmt een stem over de parkeerplaats.

Ik draai me om naar de winkel en zie mevrouw Miller, mijn manager, pal voor de schuifdeuren op de stoep staan, met haar handen op haar heupen. Haar haar zou waarschijnlijk rood moeten zijn, maar het is vervaagd tot een soort perzikkleur en zo dun dat je haar hoofdhuid erdoorheen kunt zien.

‘GEEN JONGENS TIJDENS WERKTIJD!’ schreeuwt ze weer. Ze zwaait bestraffend met haar vinger naar me en de huid onder haar arm zwabbert verontwaardigd mee.

‘Mijn werktijd is om,’ roep ik terug en dan wijs ik met mijn duim naar Michael. ‘En dit is geen jongen. Het is een bewuste levensvorm met skinny jeans en mooi haar.’

‘GEEN! JONGENS!’ brult mevrouw Miller weer. Serieus, haar obsessie met vrouwelijk personeel en jongens is zowel psychotisch als belachelijk. Ik snap niet waarom ze denkt dat nota bene de Sur-N-Sav een broeinest van seksuele activiteit zou zijn, maar ‘geen omgang met de andere sekse’ is verreweg haar strengste regel.

‘ER VINDT HIER OP DE PARKEERPLAATS NUL KOMMA NUL EROTISCHE ACTIVITEIT PLAATS!’ schreeuw ik terug, maar intussen heeft Michael gevonden wat hij zocht.

‘Ik heb dit voor jou geschreven,’ zegt hij. Hij raakt het schermpje aan en een explosie van metalige muzieklanken ontsnapt aan zijn telefoon. De kwaliteit is waardeloos en door de schrille klanken van

de elektrische gitaar kan ik nauwelijks iets verstaan van de songtekst, maar ik ben er vrij zeker van dat ik verschillende keren mijn naam hoor, rijmend op 'crazy' en 'hazy'. En dan begint Michael het ook nog mee te zingen, en alsjeblieft, god, laat me sterven aan een plotselinge zonnesteek, laat een auto de bocht om komen en me hier op de parkeerplaats van de Sur-N-Sav neermaaien, want met mijn ex die 'Daisy is driving me crazy' staat te galmen en mevrouw Miller die over het asfalt op ons af komt marcheren denk ik niet dat deze middag nog veel erger kan worden.

Dan kijk ik op en zie ik de zwarte SUV aan de rand van de parkeerplaats staan, met het raampje naar beneden...

En een telelens die precies op mij staat gericht.

2

Met gebogen hoofd en mijn tas dicht tegen me aan gedrukt ren ik naar mijn auto, achter op de parkeerplaats. Ik kan door dat stomme lied van Michael het geklik van de camera niet horen – hij loopt nog steeds achter me aan, met zijn telefoon als een offer voor zich uitgestoken – maar ik stel het me toch voor, en mijn hersens vliegen vooruit naar hoe deze foto's eruit zullen zien en wat er voor kop boven zal staan. Wat het ook wordt, ik word vast en zeker als het kreng afgeschilderd. Het afgelopen jaar, sinds Ellie met Alex is, heb ik geleerd dat in de roddelbladen in principe alles altijd de schuld is van het meisje. Twee maanden geleden gingen Alex en Ellie naar de doop van een of ander schip in Schotland en Alex stond de hele tijd moeilijk te kijken en met zijn gezicht te trekken, wat resulteerde in allerlei verhalen over dat mijn zus hem ongelukkig maakte en dat haar eisen voor een verlovingsring hen uit elkaar dreven.

De waarheid? Alex was die ochtend gestruikeld op de trap en had zijn teen gebroken. De pijnlijke uitdrukking op zijn gezicht was letterlijk van pijn, niet van verdriet omdat zijn valse vriendin hem een ring probeerde af te troggelen.

Zal wel met het goeie ouwe patriarchaat te maken hebben, denk ik.

Dat vind ik het vreemde van Ellie – dat ze zich aan dat hele koninklijke gedoe overlevert. Dat is gestóéld op dat soort onzin. Stel dat ze met Alex trouwt en ze eerst een dochter en dan een zoon krijgen. Drie keer raden wie er op de troon komt.

Ik ruk mijn portier open en draai me om naar Michael. Het liedje is bijna afgelopen en hij kijkt op zijn telefoon. Ik heb het gevoel dat hij het nummer opnieuw aan wil zetten en dat mag niet gebeuren, dus ik leg mijn hand op de zijne. Zijn hoofd schiet omhoog, zijn donkere ogen kijken me aan en argh, hij doet De Glimlach, die bijna net zo machtig is als Het Leunen, wat betekent dat ik dit nú moet stoppen.

‘Is dat ook jouw werk?’ vraag ik. Ik beweeg mijn hoofd met een ruk in de richting van de SUV en hij kijkt die kant op. Michael ziet er leuk uit, maar hij kan verschrikkelijk slecht liegen – ik herinner me nog een voorval met een proefwerk geschiedenis en staatsinrichting, vijf jaar geleden – dus als hij oprecht verbaasd kijkt en met zijn hoofd schudt, geloof ik hem en zucht ik van opluchting.

Hij is nog steeds een eikel die onze foto’s van het schoolbal heeft verkocht, maar hij stuurt tenminste niet actief de paparazzi op mijn dak.

‘Kijk, Michael,’ zeg ik nu, en ik ben me pijnlijk bewust van de lens die nog steeds op ons gericht staat, het zweet dat langs mijn rug naar beneden loopt, mijn haren die tegen mijn gezicht geplakt zitten en de make-up die ik vanmorgen heb opgedaan en waar nu waarschijnlijk niets meer van over is. ‘We hebben gepraat, oké? Ik snap waarom je het hebt gedaan, en ik hoop dat de gitaar helemaal te gek is en precies is wat je had gehoopt. Maar het is uit tussen ons. Als in: echt helemaal uit.’

Met die woorden gooi ik mijn tas in de auto, kruip ik achter het stuur en sla ik het portier voor zijn neus dicht. Hij staat daar maar, met zijn telefoon in zijn hand. Ik kijk weer naar mijn haarelastiekje om zijn pols en vraag me af of ik het terug moet vragen.

Nee, dat zou deze hele toestand alleen nog maar triester maken, en aangezien mevrouw Miller Michael eindelijk heeft bereikt, wordt hij al genoeg gestraft. Haar haar trilt van gerechtvaardigde woede en als ze naar hem zwaait met haar vinger, duikt Michael, die zeker een kop groter is dan zij, serieus in elkaar.

Dat is grappig om te zien.

Ik rijd de parkeerplaats af zonder nog in mijn achteruitkijkspiegel te kijken.

De rit naar huis duurt niet lang, want onze buurt ligt maar een paar kilometer bij de winkel vandaan. Het is ook niet echt de mooiste route. Toen mijn ouders net in Perdido kwamen wonen, was het best een coole plek. Voor zover een stadje in Florida dat niet aan de oceaan ligt cool kan zijn, tenminste. Het was een beetje gek en excentriek en het stikte er van de artiesten en kunstenaars en overal stonden oude huizen die de mensen in maffe kleuren hadden geschilderd. Limoengroen, turquoise, een kleur die ik voor mezelf als 'elektrisch paars' omschreef: al die Victoriaanse herenhuisen en bungalows die eruitzien als poppenhuizen zijn ermee beschilderd.

Maar in de loop der jaren zijn er veel coole mensen weggetrokken en geleidelijk aan begon er steeds meer beige te verschijnen in Perdido. Er is nu zelfs een recreatiecomplex, compleet met een golfbaan, wat voor mijn vader aanleiding was om te dreigen met verhuizen. Maar hoewel Perdido misschien niet meer het idyllische kunstenaarsplaatsje van vroeger is, is het nog steeds leuk. Rustig, saai en zoals mama altijd zegt: precies ver genoeg weg dat het niet echt de moeite waard is om te bezoeken. De fotograaf van vandaag was de eerste die ik in maanden heb gezien. De paparazzi hadden betere doelwitten om na te jagen.

Ellie, bijvoorbeeld.

Beige mag in Perdido dan in opkomst zijn, tot onze buurt is het nog niet doorgedrongen. Wij hebben eigenlijk nog een van de minst opvallend geschilderde huizen in ons blok: vrolijk geel in plaats van magenta of indigo. Het staat wat verder van de straat en is omringd door bananenbomen en bougainville, waarvan de roze bloesem prachtig afsteekt tegen de zonnige, gele verf. Op de veranda hangen windgongs: glazen en houten die klinken als een fluit, en van die smakeloze dingen met schelpjes die ze hier in de souvenirwinkels verkopen. Mama heeft iets met windgongs.

Maar als ik de oprit oprijd, wordt mijn aandacht niet getrokken